

Isten szentsége

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 2:3; Jób 42:5-6; Ézsaiás 6:1-3;
Máté 11:10; Márk 1:2; Lukács 4:31-36; 5:1-11; Jelenések 4:8-9

„Magasztaljátok az Urat, a mi Istenünket, és boruljatok le az ő szent hegyén; mert szent az Úr, a mi Istenünk” (Zsolt 99:9)!

KULCSGONDOLAT: A Szentírás sokat foglalkozik Isten szentségével. Szentsége mit árul el arról, hogy milyen is Ő? Mit jelent ez a megváltási terv szempontjából?

Minden bibliai író abból az alaptételből indul ki, hogy létezik az eget Istene. Soha egyikük sem ad hangot ezt kétlő megjegyzésnek, de bizonygatni sem próbálják ezt az állítást. Isten létezését adottnak tekintik, ez a kiindulópont, mint a geometriában az axióma (sarkigazság, alaptétel).

A 66 bibliai könyv viszont mélyrehatóan vizsgálja, hogy milyen Isten és hogyan viszonyul hozzánk, bűnös emberekhez, akiknek a megváltására vágyik.

E heti tanulmányunk Isten természetének egy oldalára összpontosít, ami a Szentírásban alapvetően fontos helyet tölt be – ez Isten szentsége. Igen, Isten a szeretet. És igen, arra biztat, hogy Atyánknak szólítsuk. Valóban türelmes, megbocsátó és gondoskodó. Ám a Szentírás szerint megismeréséhez elengedhetetlenül fontos tudnunk azt is, hogy Ő szent. Úgy az Ó-, mint az Újszövetségben Isten szentsége az az alap, amin önkinyilatkoztatása nyugszik. Ez a téma ilyen vagy olyan módon az egész Szentírásban megjelenik.

Mit jelent tehát az, hogy Isten szent? Hogyan mutatja be a Biblia az Úr szentségét? Továbbá, hogyan viszonyulhatunk mi bűnös, nem szent emberek a szent Istenhez?

„MEG VAN ÍRVA”

Még ha csak felületesen tanulmányozzuk is az egyháztörténelmet, világosan láthatjuk, hogy könnyű különböző elképzeléseket kialakítani Istennel kapcsolatban, majd pedig a Biblia által kinyilatkoztatott Isten helyett ezeket az elképzeléseket imádni. A szkeptikus Voltaire szellemesen így fogalmazott: „Isten a saját képére teremtette az embert, az ember pedig viszonzta ezt a gesztust.” Elképzelhető, hogy nem is vagyunk tudatában, milyen tökéletlen vagy hamis kép él bennünk Istenről. Éppen ezért kell visszatérnünk a Szentíráshoz, hogy gondolatainkat annak tanításához igazítsuk. Mind a két Testamentumot vizsgálunk kell, mert az Úr mindkettőből szól hozzánk. Ez a pont azért lényeges, mert némelyek szerint Istennek az Újszövetségben adott kinyilatkoztatása különbözik attól, amit az Ószövetségben találunk. A hetednapos adventisták ezt azonban nem fogadják el, és a Biblia sem ezt tanítja.

Mit jelentettek ki az ószövetségi próféták újból és újból (Jer 7:1-3)?

Az ószövetségi próféták számtalan alkalommal belefűzték üzeneteikbe azt a kifejezést, hogy „Így szól az Úr”, vagy valami hasonlót. Ez arra emlékeztet, hogy a próféta nem csupán Isten nevében szólt, hanem Isten szólt a maga nevében a próféta által. Ugyanakkor az Újszövetség tele van ószövetségi utalásokkal, valójában az Újszövetség teológiája megannyi szálon kötődik az Ószövetséghez. Hogyan érthetné meg bárki például Jézus áldozatát az Ószövetségben bemutatott áldozati rendszer nélkül? Hány és hány alkalommal utalt Jézus (vagy az újszövetségi írók) ószövetségi szakaszokra az érveket és gondolatokat alátámasztva? Az egész Újszövetség teológiai alapvetését az Ószövetség adja. Semmivel nem igazolható, ha a kettőt megpróbálják elválasztani egymástól. Az Úr ihlette a teljes Szentírást – mindkét Testamentumot (2Tim 3:16).

Keressük ki az alábbi igéket! Mennyiben segítenek meglátni a kapcsolatot az Ó- és az Újszövetség között? Ezek szerint hogyan tekintett Jézus az Ószövetségre? Mit tudunk az Újszövetség íróinak a véleményéről? Mt 4:4; 11:10; Mk 1:2; 7:6; Jn 12:14-15; ApCsel 13:33; Róm 3:10; 1Kor 5:7; Gal 3:13; 1Pt 1:16

Mark Twain egyszer azt mondta, hogy a Bibliának nem azok a részei nyugtalanítják, amelyeket nem ért, hanem azok, amelyeket nagyon is ért. Ki az, akit ne nyugtalanítanak a Biblia egyes szakaszai? Tekintettel arra, amit a Szentírás kijelent önmagáról (2Tim 3:16), hogyan viszonyuljunk a számunkra nehezebben érthető szakaszokhoz, vagy amelyekkel talán nehezebb azonosulni (lásd még 1Kor 13:12)?

ELKÜLÖNÍTETT

**Hol fordul elő először a Szentírásban a „szentség” fogalma (1Móz 2:3)?
Mi a jelentősége annak, hogy a Biblia elsőként egy időtartamot nevezett szentnek?**

Ebben a szakaszban találkozunk először a szentség fogalmával. Azt tudhatjuk meg belőle, hogy Isten valamit „elkülönít” a környezetétől, jelen esetben az időt. A hetedik nap önmagában egyáltalán nem különbözik más, naplementétől naplementéig tartó, 24 órából álló naptól; az teszi mégis mássá, „szentté”, hogy Isten annak jelentette ki. Elkülönítette a hét többi részétől.

A „megszentelni” szóval fordított héber szó azt jelenti, hogy „szentté tenni” vagy „szentnek kijelenteni”. A szentség tehát arra utal, hogy van valami különleges abban, ami „szent”, és ez elválasztja mindattól, ami nem szent.

Bizonyos mértékig ez a gondolat segít megérteni Isten szentségét is: Isten a teremtett világban minden mástól elkülönített. Minden egyébnél magasabb rendű, így válik külön, tehát mindazon feljebb és túl van, amit valóban képesek lehetünk felfogni. Szentnek lenni annyit tesz, mint „másnak” lenni, különleges módon eltérni a többitől. Így van ez a hetedik nap, a szombat esetében is.

Hogyan segítenek a következő igehelyek megérteni Isten szentségét ebben az összefüggésben? 2Móz 15:11; 1Sám 2:2; Zsolt 86:8-10; 99:1-3; Ézs 40:25

A szentség fogalmának is arra kell rávezetnie bennünket, hogy milyen nagy a szakadék a szent Isten és a nem szent - valójában bűnös - emberiség között. Isten elkülönül tőlünk, de nemcsak azért, mert Ő a Teremtő, mi pedig a teremtményei, hanem azért is, mert mi bűnösök lettünk. Ideális körülmények között ezáltal jobban meg kellene értenünk, hogy Krisztus mit tett értünk.

Isten ugyan a saját képére teremtette az embert, mégis mi mindenben különbözünk tőle gyökeresen? E különbségek hogyan utalnak arra, hogy milyen nagy szükségünk van a Megváltóra? Soroljuk fel a különbségeket és beszéljük meg a csoportban!

POR ÉS HAMU

Jób így kiált fel a Sátán által ráért embertelen szenvedés után: „Az én fülemnek hallásával hallottam felőled, most pedig szemekkel látlak téged. Ezért hibáztatom magam és bánkódom a porban és hamuban” (Jób 42:5-6). Mit fejez ki Jób válasza Isten szentségéről az ember bűnösségéhez hasonlítva? Hogyan hangzik az evangélium abban, amit Jób a tapasztalataira visszagondolva mond?

A jóságos Isten elküldte Ezékiel prófétát Izráel népéhez (akik hűtlenségük következtében jutottak a babiloni fogságra). Ő is tapasztalta Isten jelenlétének félelmetes voltát (Ez 1:28).

Miután Jákób becsapta Izsákot, az apját és az ikertestvérét, Ézsaut, el kellett menekülnie otthonról. Mit mondott a pátriárka, amikor éjszakai látomásban látta az égig érő létrát és halotta, amit Isten neki mondott (1Móz 28:16-17)?

Amikor pedig Izráel népe a Sínai pusztájában táborozott, az Úr ismét leszállt a hegyre a felhőben és kinyilatkoztatta magát Mózesnek. Mire készítette ez Mózeszt (2Móz 34:8)?

A szintén a fogság idején működő másik próféta, Dániel, aki magas udvari tisztséget töltött be a babiloni udvarban, korszakokon átívelő látomásokat kapott Istentől.

Az angyal többször is kifejezte Dánielnek, hogy szeretettel tekintenek rá a mennyben, mégis mit váltott ki a prófétából az Istenről szóló látomás? Vajon mi lehet ennek a magyarázata (Dán 10:5-8)?

Az itt említett férfiak mind hűségesekek, istenfélők és igazak - ráadásul próféták - voltak, Isten jelenléte mégis félelemre, remegésre, az Úr előtti leborulásra készítette őket. Ez kétségtelenül azért is lehetett, mert Isten szentsége mellett igazán megláthatták saját méltatlanságukat, bűnösségüket. E szakaszok a maguk módján mind arra utalnak, hogy milyen nagy szükségünk van a Megváltóra, a Helyettesre, arra, aki képes áthidalni a szent Isten és a köztünk, bűnös teremtmények közötti szakadékot. Hála legyen az Úrnak azért, hogy Jézusban találjuk meg ezt a hidat!

Képzeld el, mi lenne, ha nekünk is hasonló élményben lenne részünk, mint a mai részben említett férfiaknak! Vajon mi mit tennénk? Miért?

TÁVOZZ TŐLEM!

Az Ószövetség tehát következetesen feljegyzi, hogy mit váltott ki az emberekből Isten szentsége. És mi a helyzet az Újszövetséggel? Ma vannak olyan keresztények, akik szerint az Ószövetség egyfajta primitív, idejétmúlt képet ad Istenről, úgy mutatja be, mint aki kegyetlen, könnyen haragra gerjed, Jézus azonban már a kegyelem és a szeretet Isteneként jött el. Természetesen tudjuk, hogy ez torz kép a Bibliáról és a változhatatlan Isten jelleméről.

Mit tanítanak Isten szentségéről az újszövetségi írók? Olvassuk el például Lk 5:1-11 szakaszát! Miként mutatja ez a történet az Ó- és az Újszövetség egybehangzó állítását Isten szentségéről?

A halászok egész éjjel sikertelenül fáradoztak, majd Jézus csodálatos hal-fogással ajándékozta meg keményen dolgozó tanítványait. Úgy gondolhatnánk, ilyen esetben a természetes válasz az lenne, hogy az ember megköszöni Jézusnak a rendkívüli anyagi segítséget. Péter azonban valami másra figyelt. Reakciója azoknak az ószövetségi prófétáknak a tetteire emlékeztet, akik az Úrral találkoztak.

„Péter azonban nem gondolt sem a hajóra, sem a rakományra. Ez a csoda számára minden eddiginél jobban kinyilatkoztatta az isteni hatalmat. Jézusban az egész természet irányítóját látta. Az Istenség jelenléte feltárta saját szentségtelenségét. A Mestere iránti szeretet, a hitetlensége miatti szégyen, a Krisztus leereszkedéséért érzett hála s mindenekfelett tisztátalanságának átérzése a végtelen tisztaság színe előtt lesújtotta őt. Mialatt társai a hálók tartalmát biztonságba helyezték, Péter a Megváltó lába elé borult és így kiáltott: *'Eredj el éntőlem, mert én bűnös ember vagyok, Uram'* (Lk 5:8)!” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó. 196-197. o.).

Miért reagált így? Azért, mert az ember már nem az Édenkertben él, mint egykor, a bűneset előtt Ádám és Éva, akik hűvös alkonyatkor örömmel fogadták Isten érkezését. A bűnbeesés után azonnal, drámai módon megromlott a szoros kapcsolat: az első emberpár elszaladt, elrejtőzött Isten elől. Azóta nem sok minden változott. A Szentírás következetesen ilyen reakcióról tudósít. Amikor egy ember az élő Isten színe elé kerül, azonnal elborzad, végre felmérve saját bűnösségének mélységét.

Mikor gondoltunk bele igazán saját bűnösségünk valós mértékébe? Rettenetes ez a kép, nem igaz? Mi az egyedüli reménységünk és miért?

DÉMONI LELKEK SZAVA

Milyen bizonyágtétel hangzik el Krisztus szentségével kapcsolatban Lk 4:31-36 szakaszában? Mi a jelentősége annak, hogy ki volt az, aki így nyilatkozott? Milyen tanulságot vonhatunk le ebből a történetből Isten szentségével kapcsolatban?

A démonok bukott angyalok, akik nagyon is jól tudták, ki volt Jézus valójában. Rosszindulatuk, gyűlöletük és lázadásuk dacára még ők is kénytelenek voltak elismerni Jézust és szentségét. Figyeljük meg azt is: attól tartottak, hogy elpusztítja őket. Miért rettegtek ennyire? Bizonyára azért, mert még a bűnös démoni lelkek is rettegnek Isten szent színe előtt, talán úgy, mint a bűnös emberek. A Biblia utolsó könyvében János leírja, hogy látomást kapott Istentől. Olvassuk el Jel 1:12-17 szakaszát! Jánosra úgy utal a Szentírás, mint aki a tanítványok között a legjobban megértette Isten szeretetét, de a szent Isten jelenléte belőle is az ószövetségi prófétákéra emlékeztető reakciót váltott ki. Ahhoz hasonló képet fest e látomás, e lényeknek a mennyei szentélyben folyó istentiszteletét bemutatva, mint ami évszázadokkal korábban Ézsaiás próféta előtt tárult fel (Ézs 6:1-3).

János feljegyzése szerint mit mondtak a trón körül álló lények (Jel 4:8-9)?

Isten a szeretet, amiért minden mennyei lény dicsőíti Őt, de láthatjuk, hogy trónusa körül mégsem így szól az ének: „Isten a szeretet, a szeretet, a szeretet!” A mennyei lények nem is azt kiáltják, hogy „Isten jó, jó, jó”, hanem éjjel-nappal ezt hirdetik: „Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten.” Az egész menny belekapcsolódik a világért végzett, szeretetből fakadó, üdvözítő szolgálatába, mégis a trón körül álló mennyei lények éjjel és nappal a szentségéért dicsőítik az Urat. Noha büntelenek, ők is határtalan tisztelettel tekintenek rá szentsége miatt - csak nem bújnak el félve előle, ahogy a bűnösök teszik. A Szentírásban említett esetek közül, amelyekben emberek Istennel találkoztak, egyetlen utalás sincs arra, hogy Isten rémítő volna. Inkább azt láthatjuk, hogy szentségének átható fényében az ember végre olyannak látja meg önmagát, amilyen valójában. És ez az, ami félelmetes. Amikor a bibliai beszámolókból arról olvasunk, hogy emberek a mennyek Istenével találkoznak, nincs tapsolás, bizalmaskodás, vidám énekelgetés, hanem csak teljes alázat és személyes bűnbánat. Mindenki meglátja és elismeri saját vétékét, nem keres mentséget, nem próbálja mások hibájára terelni a figyelmet. Mennyire más lenne minden szavunk, tettünk, az egész életünk, ha állandóan nemcsak Isten jelenlétének, hanem szentségének is a tudatában élnénk!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Amikor Krisztus megállt az adásvétellel foglalkozó tömeg előtt a templomban, „a lárma elcsitult. A kereskedés, alkudozás zaja megszűnt. A csend kínossá vált. Félelemérzet szállta meg a sokaságot. Mintha Isten ítélőszéke előtt álltak volna, hogy tetteikért feleljenek. Amint Krisztust nézték, észrevették, hogy az istenség átvillan az emberi külsőn. A menny Fejedelme úgy áll előttük, ahogyan a Bíró fog az utolsó napon... ugyanúgy képes a szívekben olvasni. Tekintete végigsiklik a tömegen, mindenkit szemügyre vesz. Úgy tűnik, alakja tiszteletet parancsolóan magasodik fölénk, arcát isteni világosság ragyogja be. Megszólal, és tiszta, csengő hangját visszhangozzák a templom boltívei. Ugyanaz a hang jelentette ki a Sínai-hegyen azt a törvényt, amelyet most a papok és vének lábbal tipornak. *'Hordjátok el ezeket innen, ne tegyétek az én Atyám házáat kalmárság házává'* (Jn 2:16).

Lassan lépked lefelé a lépcsőn, felemeli az ostort, melyet beléptekor font az összeszedett kötelekből, és megparancsolja az alkudozó társaságnak, hogy hagyják el a templom körzetét. Azelőtt sohasem látott hévvel, ugyanakkor komolysággal döntögeti föl a pénzváltók asztalait... Jézus nem üti meg őket a kötelekkel, de kezében az egyszerű ostor szörnyűséges lángoló pallosnak tűnik. A templom tisztartói, üzér papok, ügynökök, állatkereskedők juhaikkal, ökreikkel menekülnek, csak egy dolog jár a fejükben: menekülni az Ő ítélő jelenlétéből” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó. 124. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. A csoportban beszéljük meg a hétfői utolsó kérdésre adott választ! Milyen főbb különbségeket nevezhetünk meg a szent Isten és közöttünk?
2. Az e héten tanultak fényében miért könnyebb észrevenni, hogy mennyire veszélyes az öngazultság és az önteltség, különösen saját lelkiállapotunkat illetően?

ÖSSZEFOGLALÁS: Talán könnyebb lenne, ha csak Isten szeretetére figyelhetnénk, nem pedig szentségére, ez azonban az igazság elferdítéséhez vezetne. Szükségünk van rá, hogy szembesüljünk Isten sugárzó szentségével, amíg el nem fog előtte a remegés. Az Úr szentségét és vele ellentétben saját bűnösségünket megértve mérhetjük fel, hogy mi is az engesztelés lényege, miért van olyan kétségbeejtő szükségünk rá és miért kellett olyan végtelen nagy árat fizetni érte.

ISTEN ÉS JELENLÉTE

„Istent felfogni akarjuk, mielőtt elfogadnánk. Pedig Isten titkának elfogadása fölemel. Nem kerüli meg az értelmet, hanem feltárja a csukott ajtókat” (An.).

„Legjobban Isten jelenlétének a tudata képes megóvni a kísértések között. Az igazi keresztényt az jellemzi, hogy mit tesz akkor, amikor egyedül van” (An.).

DIR:

EGYSZERŰ IMA

Ne engedd, hogy itt legyen jó nekünk,
ne engedd, hogy megszokjuk a bűnünk,
ne engedd, hogy innen el se vágyjunk,
ne engedd, hogy földhöz kössön álmunk!
Add, hogy Téged végleg megtaláljunk!